

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Fru Commerce-Rådinnan Lagerström har 2 bodder at uthyra.

Kyrkoherdens, Herr Magister Peter Arfwidsons, Prädikan, hållen på 7 Söndagen efter Trinitatis, är nyligen af trycket utkommen, hos Kongl. Gymn. Boktryckaren Smitt.

De inropade böcker på aucionen, efter afledne Slots-Pastoren Lindwall, kunna nästkommande Måndag inellan 8 och 9 före samt 1 och 2 efter middagen inlösas och afhentas.

En ärlig man har någorstädes lemnat en röd och hwit rutig nåsduk: den som den blifwet warse, kan så weta ägaren, där Magasinet utgifwes.

För en ärlig man är en stånglykta kommen i förgåtenhet, gjord efter Skånska wiset, med hornrutor och beslag af messing. Om lyktan och ägaren wore wäl mycket at säga; nog för denna gången, at den förra blifwet uteswerverad at lagas, men aldrig återhemtab; och at den sednare med ostridiga skäl återbegår sin meuble, sedan wösketen gäddt in för allwar.

Hof-musicus, Herr Weström, är sinnad, at på måndag kläckan 5 efter middagen, upföra flera solo-sonater, midt emot Auctions-kammaren. Till slut får man höra et violin-capricio. Billeter fås på Rådhus-källaren, och wid ingången, mot 2 Daler Smitt; och man försäkrar sig med skäl om det Götheborgska almånnas sammankomst, hells Herr Weström fort efter reser utomlands.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 21 November 1761.

Tänkar om det tusendåriga Riket.

Jag märker med glädje, at Magasinet lemnar rum at Theologiska saker. Naturens bok och Skriften förlifas wäl med hwar annan, och då denna gifwer oss anledning, at hushålla wäl med det andeliga, sprider hon sina strålar til den förra, och gifwer oss uplysning, at hushålla wäl med det lefamliga.

Någras mening är, at det tusende åriga Riket, om hwilket Johannes talar Uppenb. B. 20: 4, 6. börjades wid reformationen, och fölgagteligen at wi lefwe i så fålla tider; jag wet ej hwad som bragt en och annan på den tanken: för 15 eller 16 år skulke jag sagt, at människo-fruktan waret därtill wäl-lande; men nu är det ej så farligt; och man döpes ej med namn af Chiliast, om man hoppas bättre tider. Förlåt, at en Orthodox högdragenhet, lärre hånelsen at wrida alla Propheetier in på vår tid, ej förmår mig, at underskrifwa andras mening, och

A a

som

som detta med flera Theologiska Problemer äro inge nödvändige tros-artiklar; så kan man ju utan farhåga öfverwåga saken. Men innan jag inlåter mig i den samma, böre wi komma öfverens om några wigtiga sanningar: näml.

1) At inga egna gisningar, eller människliga funder, mindre förutfattade meningar, här äga rum. Det wi här handle om, är en hemlighet, Rom. 11: 25. och sådan at ingen människa skulle därpå tänkt, om icke det fasta prophetiska ordet kundgjort hånne, fast än til en stor del under besigling in til yttersta tiden. Dan. 12: 9. Därföre skal ock Skriften göra utslaget i hela denna frågan, och intet annat.

2) Bör man så i detta, som i alla andra ämnen, undsky all konstlad utläggning; och göra sig likväl kunnig om Skriftens talesätt. En människa bör, som en ensaldig lärjunge, lemna Skriften sin nyhetdighet at tala, om hon och talar mot en almän wedertagen mening.

3) Häraf följer, at man skal blifwa wid det allmänna orda-förståndet, så framt icke de wigtigaste skal förmå at gå därifrån; då man ändå måste ledas af Skriftens sanning.

4) Följer i lika måtto häraf, at man med en helig wördnad måste ära Guds trohet och sanning, som talar i Skriften, och icke twifla om det man icke ser. Ebr. 11: 1, men wara wif, at den som lofwat, är ock mäktig det at hålla, Rom. 4: 21.

Inom dessa ledstänger wille wi hålla öf, då wi tänke talas wid om Christi tusende-åriga rike: wi komme

komme då snart öfverens, at 1) det icke förstås om almagtens rike. 2) Icke heller om förvaltningen öfwer Christi nåde-rike, sådan som den alltid waret i hela nya testamentet, at ej gå längre tillbaka: ty det wore en stor dårskap, at inskränka det inom 1000 år, de måga och förstås, huru de kunna. Utan 3) det är et lycksaligt, och til nya testamentet hörande tidehwarf; hwilket skal wara så besnnerligen ärfult för Konungen, som högst dugneligt för hans undersätare.

Salige Luther satte des början i Johannis tid: Randgl. wid Uppenb. B. 20: 3. De 1000 åren, säger han, måste börjas, då denna Boken blef skrifwen: ty Turken kom tusende år därefter. Men då jag ser andre gå ifrån den meningen, så låra de ock ursäktta mig, om jag går från deras; särdeles om hon har af Skriften med historien sammanhållen större swårigheter, än luthers.

De Christne, som lefde i Johannis tid, borde och måste ju anse detta tidehwarfwet, såsom tillkommande: där fingo inga påföljder dragas dem til last, då de trodde detta ordet i Uppenbarelse Boken skal fulbordas: men det är ei farligare, om någon tror, at detta än står före; och jag kan ej utgrunda orsaken til de många ochristliga tråtor, som i detta ämnet äro fastade bland rebelige lärare i den Evangeliska kyrkan, särdeles om wi märke i detta ämnet.

1) At det, som jag redan påmint, är et problem, som kan både sättas i den ena och andra tiden,

och däri man fölgagteligen kan sela, utan at stöta emot någon tross-artikel.

2) At man i denna saken icke så illa kommer fram med något nytt, som i andra; ty det är en lära, en kundskap, som först i yttersta tiderna skulle bli uplyst; då många skulle komma däröfver, och finna et stort förstånd. Alltså tyckes den nyaste kundskapen här om blifwa den rigtigaste.

Bland ärsfulliga meningar om de 1000 årens begynnelse, lemna jag nu Luthers, emedan Gog och Magog ej kunna vara Turkarne, som af Immael härstamma: utom des kan Turkens tid ej anses för liten, sedan han redan öfwer 500 år öfwar sit wälde.

I lika måtto går jag förbi deras mening, som utfatta början af detta tidehwarvet wid Constantini Magni tid: ty hon är mycket gynsam för Påfwen. Då skulle det 1000 åriga riket waret under det tjockaste Påfwiska mörkret; och hwad gäller, at reformationen måtte då räknas til den förförelsen, Ap. 20: 8. som därpå skulle följa.

Sälunda återstår nu den meningen, at bli öfwerwägad, som finnes i Magasinet, * at de 1000 åren äro började med reformationen. Här måste wi fråga Skriften om 2 hufwudomständigheter, nämligen 1) huru hon beskriwer tiden, när de 1000 åren börjas? 2) Huru hon beskriwer tilståndet, under de 1000 åren? ty här kommer deras slut ej i betraktelse, emedan här skola ännu återstå af dem öfwer 700 år.

* Se förra årgången, s. 743.

1) Hwad

1) Hwad nu angår början af de 1000 åren, så lärer Skriften oss, at den skulle falla in, sedan wildjuret och den falske profheten blifwet fastade i den brinnande skon, Ap. 19: 20. Därpå skulle satan gripas, störtas i afgrunden, och ei så bedraga hedningarne i 1000 år, Uppenb. B. 20: 2, 3.

Här så wi fråga efter, ho wildjuret är. Af Dan. 7: 7, 8, 11. ses tydeligen, at det är det fjerdde monarchiska djuret; hwarwid bland des 10 horn det lilla i synnerhet märkes, som stötte bort de 3 främste: där af blifwer wäl 10 talet af hornen qwar på wildjuret, men hufwuden blifwa 7. Uppenb. 17: 3. Det är märkeligt, at wi finne detta 10 talet igen på det monarchiska belätet. Dan. 2, där det heter, at stenen slog på des fötter, som woro dels af järn, och dels af ler; rarna som woro 10, fingo denne dödelige stöten, och därmed war belätet ändat.

Nu hafwa ganska många taget Påfwen för at vara wildjuret, och sålunda behöfwer jämwäl denna meningen gränkas. Så mycket jag wet, äro alle de, som hafwa denna meningen, af den tanken, at skökan och wildjuret äro en och den samma; fast Uppenb. B. 17. tydeligen säger däremot; ty där beskrifwes skökan som ryttare, och wildjuret som häst, v. 3. desutan säges, at wildjuret skal göra ände på skökan, v. 16. och ända skal wildjuret wara wildjur, sedan skökan är ändad, och med hånne Babel fallet til at strida med honom, som satt på hästen, och med hans här. Uppenb. B. 19: 19. Sälunda är skökan en, och wildjuret en annan person,

person, ehuru de så länge hålla ihop, som sköfan får betsla och rida sin häst; och jag ej nekaf, at en hop af wildjurets egenfaper märkas på sköfan.

Vi lære då komma öfwerens om, at sköfan är Påfwen; men hon sitter ännu i sadelen, och är sålunda wildjuret lika som hölgt under hennes robe. Ingen fara at det ju är til, så wida det är det fjerdde djuret; men det werkar ondskan hemligen, och är ännu icke uppenbarat. 2 Theff. 2: 7, 8. Så länge Påfwen regerar i Rom, är wildjuret ej uppenbarat, än mindre dräpet, och fölgagteligen är ännu det 1000 åriga riket ej börjat.

När wi hälle detta mot förebilden Antiochus, Dan. 11, så blifwe wi ännu mer styrkte däri, at det blir en werldslig Monarch, hwilken i början underköddjer Påfwen, men sedermera ödelägger honom; och ehuru han i början waret en liten Prins, får han doch framgång i det Romerska riket, underkufwar 3 af des mäktigaste lemmar, och hyllas af de öfrige, blir därpå en den starkaste tyrann och förföljare, som werlden någonsin sedt, til des det efter en liten tid uppenbarligen, och ej utan stråf för den säkra werlden, blifwer ute med honom, och därmed börjas det 1000 åriga riket.

2) Nu återstår at fråga efter det tillståndet, som Skriften säger skulle blifwa under detta tidshwarfwer, hwarwid wi gifwe agt på 3 stycken, läran, lesfwerket och utwärtas tillståndet.

Men wi anmärke förut de ställen, som handla därom. Uti Uppenb. B. 20 står, at djefwulen, under den tiden, skal wara bunden, och ej få bedra-

ga hedringarne. Herren alsmächtig Gud hafwer intaget riket. Uppenb. B. 19: 6. Denna werldens rike äro wordne Herrans och hans Christs. Uppenb. B. 11: 15. Stenen som slog belåtet, ware til et stort berg, så at det upshkte hela werlden. I dessa Romungarikes tid skal Gud af himmelen uprätta et rike, det aldrig skal förlagt warda. Dan. 2: 35, 44. All land och folk och tungomål stullesjena honom. Dan. 7: 14. De warda Guds och Christi Prester, och skola regera med honom i tusende år. Uppenb. 20: 6.

Som dessa språken oförnekeligen handla om tillståndet i det 1000 åriga riket, så blifwer nu frågan, hwar man skal söka och finna det nya Jerusaleem, Uppenb. B. 21, antingen på jorden, eller i himmelen? jag är särdig, at lemna detta: ty jag har allaredan så mycket, som kan tjena til mit ändemål; men låt mig doch så påminna om de talesätt här brukas. 1) märke wi, at så dräpeliga talesätt äro tagne af Esa. 60, där uttryckeligen talas om Christi kyrka på jorden. Sedan gifwa talesätten det wid handen. Det är et Tabernakel, Uppenb. B. 21: 3. Det är en sådan Guds boning, som skal flyttas. Det kommer neder af himmelen v. 2, och är sålunda til sinnandes icke i himmelen, utan på jorden. Jag kommer ihåg, at Biskop Hersleb förklarar dessa talesätten ganska grundeligen. Men låtom of efterfråga de 3 ofwan anförde stycken.

1) Om läran. Denna blifwer den gamla gråhåriga samma Evangeliska läran, den wi Gudi lof nu hafwe och länge haft, i en förträffelig ren- och

klarhet; och med den skönad, at hon blifwer utbredd och wedertagen bland alt folk, och blir öfwer alt i werlden grundeligare känd, än hon nu är bland almänheten, jämväl i den renlärande kyrkan. Här är Ezech. 47 et märkeligt capitel, jämfört med Uppenb. B. 22. Nyckelen härtill ligger uti Esa. II: 9.

2) Om lefwernet. Detta blir intet utan fel, brister och svagheter; men det blir doch fromt, heligt och Gudi behageligt. De trogne skola då, såsom andelige Prester, ofra Gud offer, på det ägta Evangeliska sättet, och fastän lefwernet ej blir ängla-rent, skal det åtminstone i almänhet blifwa så mycket fromare, som förargelser och förförelser äro då, om icke aldeles, doch til största delen, röge de utur vägen.

3) Om utvärtes tillståndet. Här har blifwet frågat, om korset skal då ej vara de Christnas lott? därpå jag med trygghet svarar ja, så wida de trogne ännu hafwa kött at dragas med. Men det skal hwarken ökas med utvärtes plågor, ej heller vara i saknad af den kraftigaste tröst. Huru wida sjukdomar och död skola då vara, lemna jag andre, at af Skriften utforska. Måne det wore förwida gånget, om man tror, at desse lyckeligare jordens inbyggare fingo hinna til en ålder, som swarade emot fädernas år före floden? och flere af dem njuta den förmånen som Henoeh? se Skapelse B. 5: 24. Doch jag lemna detta dårhån.

I det öfriga blir det utvärtes tillståndet fredsammt; hwarom det märkelige Es. II kan läsas, och

des eftertryckeliga talesätt betraktas. Märkwardigt, at inellan wildjurets strid, och Gogs och Magogs salttag ej nämnes något buller; utan måste då blifwa fred och trygghet. Likaledes blir då fruktbarhet. Det är härwid mödan wäl wärde, at undersöka, på hwad tid efter prophetens Osar tid det löftet är fullbordat, som samne prophet anförer cap. 2: 21, 22. På den tiden, säger Herren, wil jag höra; jag skal höra himmelen, och himmelen skal höra jorden. Och jorden skal höra kornet, must och olja, och de skola höra Jisreel.

Jag lägger nu intet vidare härtill; jag talar med litet intet om någon förestående Judarnes omwändelse, ei heller om den första upståndelsen, Uppenb. 20. Jag har skrivet nog, för at wisa hopp om bättre tider, och söker ej om at skrifa så, at de, som sällan läsa eller med falskmyghet bemöta den H. Skrifts undervisningar, skule ropa: En tibi Chiliaetam, & quidem e crassioribus unum. Jag förjer, då Skriften antingen drages i häret, at bewisa det hon aldrig sagt, eller slås falskmyghet igen, då hon talar emot wåre fördomar. Låt nu se, huru det går an för mig.

Man plågar mot denna läran sätta det, som i Skriften säges om de yttersta tidernas ondskan. 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1, 2c. Jag finner mig ej flyddig, at utreda det: ty Gud kan wist utiförändret jämfä det så, at det ena träffar in med det andra, utan at wi känne förut säga sattet.

Men et ställe plågar yrkas med all kraft här emot, nämligen Christi ord uti Luc. 18: 8. Då

människjones Son kommer, mån han skola finna tro på jorden? jag tillstår, at detta språket wid första påseendet, och för en odöfwad Bibel-läsare, tyckes löfwa flåta tider wid werldens ända. Jag kunde och tåmeligen när medgifwa det; ty Gog och Magog kommer imellan det 1000 åriga riket och werldens ända. Men här äro andra och wigtigare ordslaker, som förbjuda mig, at blifwa wid den satsen: i synnerhet om jag skal lemna orden sin fulla mening.

Frågan, som föreställes, fodrar et nekande swar; om så icke är, så är i de orden plätt intet sagt. Meningen är då, at människjones Son, då han kommer, icke skal finna tro på jorden. Huru wil det stå ihop med det ordet, at helswetes portar ej skola blifwa hans församling öfvermågtige, eller med det, som talas om de trogne i vår Frälsares tillkommelse. Se Matth. 16: 18. 1 Cor. 15: 23. 1 Thess. 4: 17. Hwar och en ser, huru detta strider emot den tredje artikelen: jag tror ena helga almänneliga kyrka; wi böre alltid wid prophetien wara måne om, at hon är ens med tron, Rom. 12: 6. låt oss då se, om wi kunne träffa rätta meningen.

När wi se på Luc. 17, som hänger omedelbarligen ihop med det anförde, så blifwe wi warse, at vår Frälsare talat om de yttersta tider. Anledningen gaf en Pharisäernas fråga: uår Guds rike komma skulle, Luc. 17: 20, den Frälsaren beswarar i det följande, och jämwäl under en liknelse Luc. 18. I detta första stället föreställer han en enkä, v. 3. Han

Han kallat hånne sine utforade, som ropat til honom dag och natt. v. 7. Jag frågar i Herrans namn, om desse hafwa en saliggörande tro eller ej? jag får utan twiswel kalla denna enkä de trognas församling; ty ropande utforade betekna så mycket. Denna församlingen föreställes, såsom en enkä, som hade en trätobroder, mot hwars intrång och uppenbarligen orätwis öfverwäld hon ej kunde wärja sig, utan sökte domaren. Denne drögde, och låt det komma an på tiden, men enkän war trågen, til des domaren så mycket wissare företog sig at utöfwa en rättfärdig hämnd på den widrige, som han icke i någon affigt skulle kunna beställas för orätfärdig, utan wore Gud, hwars egendom desse ropande wärnlöse och förtryckte wore, v. 7. men det skulle ske så snart, så hasteligen Uppenb. B. 1: 1. cap. 22: 6. at när han komme at utfodra denne hämnden, skulle han icke finna tro på jorden. Sammanhanget wisar, at här icke talas om saliggörande tro, utan om tron, at hämnden och förlossningen wore när. Esa. 63: 4. låt nu förebilden göra saken tydligare: Israël under Pharaos war en wärnlös hop, som ropade Guds. 22: 23. Gud, den rätte domaren, bestöt at frälsa och hämnas desse sine utforade, han stötkade dem Mosen, denne gick in för Pharaos, och fodrade, i Herrans namn, deras befrielse, men tråbdomen öfades, 1 Mos. B. 5. Moses fick befallning, at båda Israël des förhanden warande förlossning; men Ab. de trodde intet. De hörde honom ej för andans ängest skulle och för hårdt arbetes skull, 2 Mos. 6: 9. Hwaraf menar jag, at det ordet tro kan förstås. Nu

Hu återstår, at kunna förklara det ordet; människones Son kommer. Om Skriften ej under rättade oss om någon hämnd öfwer församlingens härste motståndare före den ytterste dagen; så måste wi säga, det wore människones Sons sista och synliga ankomst: men som Skriften brukar det ordet om Guds domar på flera ställen, lemna jag det till närmare eftersumande, Uppenb. B. 6: 2. Då det första infeglet bröts, kom Herren fram på en hvit häst: nu tunne wi, at han i hela det söljande tidehvarfwet ej wisar sig, förän Apoc. 19: 11. Då kommer han at hämnas öfwer wildjuret.

Detta må wara nog om detta wigtiga skället. Jag lemna därhån, om min mening är riktig; åtminstone är det grundfallet, at där talas om saliggörande tro, och därmed har jag nog til mit ändemål.

Stulle någon fråga mig om tiden, då det 1000 åriga riket skal komma; så swaras: jag wäntar först, at se Bökan ödelagd, och wildjuret på närmare håll. Om jag ej får se det, så wet jag doch, at Herren wil detta i sinom tid swarliga uträtta, Esa. 60. Och dessa orden äro wis och sann, Uppenb. B. 21: 5. Närmare kan jag ej yttra mig; ej heller wägar jag, om jag än kunde.

Gud gifwe oss wisshet at känna oss sjelfwe; och förlåne oss nåd, at våra hjertan måge wara fullliga med Herren. Det är obegripeligt, huru han regerar, Psalm. 147: 5. Och fast än hans råd är underligt, går han det likwål härigen igenom. Esa. 28: 29. Hans gamla anslag äro trofast och sanfärdig,

dig, Esa. 25: 1. Sålunda har han rätt at säga til oss: Warer stille, och besintier at jag är Gud. Jag skal winna pris ibland hedningarne. Jag skal winna pris på jorden, Psalm. 46: 11. Halleluja. A. 3 = = .

Swad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Göteborgske Werelcoursen.

Onsdagen, den 18 November.

London	-	-	71	-	-	Dal. R:mt.
Amsterdam	-	-	66 $\frac{1}{2}$	wanlig	uso	W:kt R:mt.
Hamburg	-	-	70 $\frac{1}{2}$	-	-	W:kt R:mt.

Ankomne äro Skepparne Jytte Reinks ifrån Hamburg, och Andreas König ifrån Bremen med barlast, Peter Votus ifrån Amsterdam med tafpannor, Måns Peterson ifrån Hamburg med packhus-gods, Willem Willem ifrån Harlingen med klinker, Meindert Jans ifrån Amsterdam med tunband, Nlof Arman ifrån dito med barlast, Friedrich Hinr. Abbera ifrån dito med packhus-gods, Anders Lundström ifrån Hull med mursten och tafpannor, James Arbutnethell ifrån Montros med malt, Robert Leslie ifrån Bergen med barlast, William

William Hutton ifrån Lieth med stenkol, William Crafort ifrån Hull med smör, Johan Walberg ifrån Stockton med ost, smör och bly, Olof Höök ifrån Aberden med mursten och takpannor, Jöns Johansson ifrån Whitby med mursten och litet ost, Andreas M. Schale ifrån Crosswik med salt, Jonas Landström ifrån St. Ubes med dito, Thalenius Christman ifrån Sunderland med dito och stenkol, Herman H. Zeba ifrån Amsterdam med tumband och takpannor, Johan Wilkie ifrån Portseferon med fyrkol, Håkan Nilsson ifrån Liet med barlast, och And. Björnsson ifrån Bergen med torr fisk.

Likaledes är en jätte bland Ostindiefarare, som heter Finland, ankommen, med en liten börda af järn och wed, m. m. Den samme skal, som bekant är, tillika med Stockholms Slett helpa på Canton. Utem hellska besättningen, komma följande Compagniets ämbetsmän, at med förenämde skepp afresa:

Capitainer, Herr Carl Gustaf Ekeberg, och Herr M. Holmers; förste Supercargeuerer, Herr Christian Tham, och Herr Anders Gadd; andre dito Herr Carl Gust. Lood, och Herr Joh. F. Pettersson, tredje dito Herr H. Dimer, och Herr D. Campbell, sjerde dito Herr Eckerman, och Herr Laurent. Förste Assistenten Hr. J. H. Nissen, och Hr. Flygare, andre dito Herr A. Becker, och Herr Hackson. Förste Styrman Herr J. v. Uffall Carlsson och Herr Adelsberg; andre dito Herr G. P. Olbers, och Herr Boisman, tredje dito Herr Wolfgang, och Herr Snabb, sjerde dito Herr Ström och Herr

Förste Lärrostyrman Herr Jfra Ekman, och Herr Hederstierna, andre dito Herr Bornander, och Herr Assing. Skeps-Prädikter Herr Ahlberg, och Herr Odman. Förste Färer Herr Axel Grundell, och Herr Munk, andre dito Herr Lindström, och Herr Martins. Skeps-Skrifware Herr Lundeberg, och Herr Ahlman. Constaplar Herr J. Spindler, och Herr Salström.

Utgångne äro Skepparne Vinne Lammers Jan Bartils och Jacob Jacobs de Groot til Amsterdam med Ostindiska waror och järn, David Erskine til Scotland, med järn och bräder, Bote Jacobs til Dunkirquen med sill, och Peter Nilsson til London med järn.

Små Kyrko-tidningar.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 12 til den 19 dennes födde 3 Gosse- och 2 Flickobarn; Wigde sjömannen Bernt Kellson och des trolofswade hustru Kirstin Skog: döde Bokhållaren Åberg, äfwen båtefarlen Lind, och drängen Swen Larsson af feber, Enkan Maria Larsdotter af ålderdom, och 2 Flickobarn af hosta.

Herr Magist. Montin försäkrar om riktiga Kyrko-tidningar, så wida Församlingens hederwärde ledamöter hos honom och Kläckaren tillika anmäla å-renderna; men annars omögeligen, hwarom man ofta i Magasinet påmint.

I Nyssa Församlingen födde 1 Gosse- och 1 Flickobarn; bifattes den 13 dennes Fröken och Barones-

messan Hamilton, insörd ifrån Råda til Hattikonsta hwiolorummet; begragne äro Handels-
Ernmen, Herr Johan Fried. Sponsetzer, Mada-
ifra Regina Swenson, och 1 barn.

Rundgörelser.

En ljus-stege, hörande til Gustavi Dom-fyr-
ka, är författ, eller utlånt, åtminstone förkommen.
Den som taget, eller olofligen qwarhåller, men-
blen, bör weta, at man klifwer mindre up än
ner, med sådana steg.

Ellofte dragningen af Hospitals lotteriet för
nästkommande Torsdag, eller den 26 dennes; nå-
gra få lotter äro qwar, som kunna hos Herr Elie-
ser Wagge erhållas, emot betalning.

På store landsvägen imellan Allingsås och
Skara, är et silfwer-byrsåskur uphittat et stycke
från Allingsås Stad. Ägaren kan få uret igen
uti Ålgutstärps Prästegård, om han förut beskri-
wer det samma.

För rätte ägaren är förkommen en liten hund,
af Spanska slaget, hwit til färgen med gulbruna
öron, och fläckar på ryggen af samma färg. Eho
som tåckes lemna någon underrättelse om kråket,
gifwe det til kånna, där denna weckolistan tryckes,
då ägaren lofwar at förskylla beswäret.

Hos Handelsmannen, Herr Joh. A. Lamberg,
är til salu, jämte annat, extra god, fin, malen senap
på bonteiller, af den godhet och styrka, at man ej
behöfwer gripa til särdeles mycket; desutan utom-
ordenteligen goda bruneller, och godt hvetemjöl i-
från Wasbo, sticket från en god wån. tispundet ko-
star 9 Mark S:mt.

Göteborgska Magasinet.

Lördagen, den 28 November 1761.

Witterlekar. *

Bort, töken, regn och mörka dar!
Kom nordanwind, at genombryta
De moln, som öfwer jordens yta,
En tid gjort solen mindre klar!
Låt månen med sit sten så präla,
Där han bland tåcka stjernor går;
När själen glada ämmen får,
Bör ej naturen ångslan måla.

Bort, ryge om et blodigt frig,
Om nederlag, om brutne wallar!
Dit ljud för hårdt i örat skallar;
Tag bet med detta bulket tig!

B b b

Berätt.

* Desse tankar utrades den 17 dennes, då Handelsman-
nen, Herr Johan And. Lamberg, här i Staden firas
de en närrörande högtid.